

Dr David Bauer, Indukcyjne studium Biblii, Wykład 14, Interpretacja, Tło historyczne, Krytyka tekstu, Studium słów mądrości z Listu Jakuba 1:5

© 2024 Dave Bauer i Ted Hildebrandt

To jest dr David Bower i jego nauczanie na temat indukcyjnego studiowania Biblii. To jest sesja 14, Interpretacja, Tło historyczne, Krytyka tekstu, Studium słów mądrości z Listu Jakuba 1:5.

Chcemy teraz pójść dalej i zakończyć dyskusję na temat różnych typów dowodów. Przeszliśmy przez cały proces fleksyjny, dlatego chcemy teraz przyrzeć się tłu historycznemu.

Mógłbym jednak powiedzieć, zanim pozostawimy odmiany, tylko jeden znacznik na ten temat. Rozmawialiśmy o tym; Podałem przykład rzeczownika. Podam przykład odmian związanych z czasownikami.

Ten przykład pochodzi także z 16. wersetu 19. Ewangelii Mateusza, gdzie Jezus mówi do Piotra: Dam ci klucze królestwa niebieskiego. Dam ci klucze królestwa niebieskiego. Wiesz, że jest to przedmiotem wielu dyskusji, co wiąże się tutaj z dawaniem kluczy i tym podobnymi, ale chciałbym zwrócić uwagę na czas przyszły.

Dam ci klucze do królestwa niebieskiego. Jeśli poważnie potraktujesz to przegięcie, sugeruje to, że cokolwiek jest związane z kluczami, jest to coś, co Piotr i być może uczniowie, inni uczniowie będą mieli, ale czego jeszcze nie mają w tym momencie 16 rozdziału Ewangelii Mateusza. To bardzo ogranicza możliwości możliwości, czego mogą dotyczyć te klucze.

Przynajmniej to przegięcie sugeruje, że cokolwiek jest związane z kluczami, jest czymś, czego jeszcze nie mają w tym momencie w 16 rozdziale Ewangelii Mateusza, ale będą to mieć w przyszłości w porównaniu z 16 rozdziałem Ewangelii Mateusza. W porządku, teraz wróćmy do Tła historyczne. Tak naprawdę istnieją dwa poziomy lub dwa aspekty tła historycznego.

Jednym z nich jest tło historyczne samej książki. To znaczy, kiedy został napisany, przez kogo został napisany, do kogo został napisany, z jakiej okazji został napisany, wszystko tego rodzaju może oczywiście być bardzo pomocne w zrozumieniu, co autor próbuje osiągnąć. powiedzieć lub zrobić w książce. Domyślnym miejscem pozyskiwania tego rodzaju informacji są przede wszystkim słowniki biblijne.

Każdy słownik biblijny, o którym mówiliśmy wcześniej, słowniki biblijne wcześniej, każdy słownik biblijny będzie oczywiście zawierał artykuły na temat różnych ksiąg biblijnych, w których omówione zostaną te podstawowe kwestie. Istnieje również źródło zwane wstępami do Nowego Testamentu lub Starym Testamentem. Wprowadzenie do Nowego Testamentu lub wprowadzenie do Starego Testamentu tak naprawdę zajmuje się w pewnym stopniu tłem historycznym, tłem historycznym różnych ksiąg.

W moich Niezbędnych narzędziach do studiowania Biblii w służbie znajduje się rozdział poświęcony wstępom do Nowego Testamentu i omawiamy tam niektóre z najważniejszych. Innym rodzajem tła historycznego jest jednak tło historyczne odnoszące się do rzeczy wspomnianych w księdze. Mówię tutaj o historii, ale tak naprawdę mam na myśli aluzje w tekście, rzeczy, o których mowa w tekście.

Dość często, oczywiście, w tekście wspomniano o rzeczach, a autor po prostu zakłada, że pierwotny czytelnik miałby tę wiedzę, ponieważ jest to oczywiście część kontekstu historycznego. Pisarz i czytelnik mają wspólny kontekst historyczny. Niekoniecznie mamy taki sam rodzaj wiedzy ogólnej, dlatego musimy się na bieżąco rozwijać, aby mieć ten sam poziom kompetencji informacyjnych, co zamierzony czytelnik tekstu.

Podam kilka przykładów z przypowieści Jezusa. W 13 rozdziale Ewangelii Mateusza, w odniesieniu do przypowieści o glebie, czytamy w 13,3 i 4, siewca wyszedł siać, a gdy siał, niektóre nasiona padły na ścieżkę, a inne spadły na grunt skalisty i inne nasiona padły na ciernistą ziemię, a inne nasiona padły na dobrą glebę. Tutaj mamy więc metodę siewu, według której siewca ma ziarno, prawdopodobnie w worku, i po prostu rzuca je z liberalną pokorą, a ono spada na różne rodzaje gleby.

Przeciwnie, sprawdzanie gleby i upewnianie się, że jest dobra, i siewanie nasion tylko na dobrej glebie. To rodzi pytanie; Ta metoda siewu, którą Jezus opisuje w tej przypowieści, rodzi pytanie, w jaki sposób metoda siewu tego siewcy ma się do ogólnych metod siewu w tamtym kontekście historycznym. Czy był to typowy sposób siewu, czy też nie? A kontekst historyczny mówi nam, że nie był to absolutnie typowy sposób siewu.

Że było to dużo częstsze, prawie wyłącznie, siew polegał na badaniu gleby i upewnianiu się, że ziarno zostało wysiane tylko na dobrą glebę, bo inaczej niż dzisiaj o ziarno nie było tak łatwo. Nasiona były stosunkowo drogie. Nie chciałeś marnować nasion.

Pamiętam, jak John Nolan komentował tę kwestię, mówiąc coś, czego żaden rolnik przy zdrowych zmysłach nie pomyślałby nigdy o siewie w ten sposób. Tło historyczne mówi nam, że jedną z naprawdę zaskakujących rzeczy, jedną z najbardziej uderzających rzeczy, które Jezus przedstawia w tej przypowieści, jest sposób, w jaki

ten siewca sieje. I dlatego Jezus może, ponieważ jest to tak niezwykle, tak odmienne od tego, czego ktokolwiek by się spodziewał, może zwrócić naszą uwagę na tę metodę siewu i powiedzieć, że jest to ważne dla zrozumienia sensu tej przypowieści.

Mógłbym to również powiedzieć w odniesieniu do przypowieści o chwastach, która jest następną przypowieścią z serii przypowieści. W Ewangelii Mateusza 13, znalezionym w 13,24-30, mowa jest oczywiście o wrogu, który sieje chwasty wśród pszenicy. Ale słowo określające chwasty brzmi tutaj zinzania i odnosi się do konkretnego rodzaju chwastów, który był wówczas znany w tej części świata. Jedną z cech charakterystycznych tego rodzaju rośliny, tego rodzaju chwastu, jest to, że praktycznie nie można jej było odróżnić od pszenicy aż do zbliżania się żniw.

To wyjaśnia, dlaczego Jezus mówi: Zostawcie oboje razem rosnać aż do żniwa, abyście wrywając chwasty, nie wyrwali razem z nimi pszenicy. Inną cechą tej rośliny, którą znamy z tła historycznego, było to, że system korzeniowy tych chwastów, zinzanii, został nierozzerwalnie spleciony z systemem korzeniowym otaczającej rośliny pszenicy. Z tego powodu niemożliwe było wrywanie chwastów bez wrywania razem z nimi pszenicy.

Nawiasem mówiąc, tło historyczne mówi nam również, że wśród rabinów ten rodzaj rośliny, zinzanii i trujących zarodników, które rodziła, był postrzegany jako rodzaj metafory zła i tym podobnych. Ponownie, to bardzo wyjaśnia, to tło historyczne bardzo wyjaśnia, co mamy tutaj, w tej historii. Kolejnym rodzajem dowodu jest historia tekstu.

To naprawdę wiąże się z historią, wymaga naprawdę krytyki tekstu. Wielu z was wie, że Biblia była przekazywana, nasze Biblie były, nasza Biblia była przekazywana przez większą część ostatnich 2000 lat nie za pośrednictwem prasy drukarskiej, która pojawiła się stosunkowo późno, ale poprzez kopiowanie przez skrybów. Dlatego do tradycji rękopisów naszego Nowego Testamentu wkradło się wiele błędów.

Powstała cała dyscyplina, której celem, głównym celem jest jak najlepsze rozpoznanie tego, co faktycznie napisali natchnieni pisarze. Jak mówię, aby wśród różnego rodzaju błędów, które mogły wkraść się do tradycji rękopiśmiennej, rozeznaczyć, jakie było pierwotne brzmienie tekstu. I masz tu tak naprawdę dwa rodzaje błędów.

Jeden to błąd niezamierzony, drugi to błąd zamierzony. Jeśli chodzi o błędy niezamierzone, mogą to być błędy słuchu lub wzroku. Czasami, oczywiście, gdy skryba przepisywał rękopis, skryba błędnie odczytał jakieś słowo, a może przeoczył jakieś słowo lub tym podobne.

Zatem w ten sposób do tradycji rękopisów wkradają się błędy. Ale czasami było to spowodowane błędami słuchu, ponieważ starożytna wersja masowej produkcji

książek zakładała, że był pokój, duży pokój pełen mnichów, z wielkim mnichem stojącym z przodu pokoju i czytającym tekst, a wszyscy mali mnisi, którzy tam byli, zapisali to, co usłyszeli. Czasami mnich nie mówił wyraźnie lub któryś z małych mnichów nie słyszał dobrze i wtedy źle rozumieli słowo.

Więc masz tego rodzaju błędy. To niezamierzone błędy. Jeśli nie jest to oksymoron, że tak powiem, to zdarzają się też błędy zamierzone.

Miało to miejsce, gdy skryba próbował zacytować, cofnąć cytaty i poprawić tekst. Z pewnością Jezus nie mógłby tak powiedzieć. Zamiast tego musiał to powiedzieć.

Poprawię tekst, zacytuję, wycofam cytaty. Są to błędy celowe i tym podobne. I tak powstała dyscyplina, bardzo wyrafinowana, zwana krytyką tekstu, której celem jest, głównym celem, rozważenie wszystkich tego rodzaju rzeczy i na podstawie wyrafinowanego procesu określenie najlepiej, jak potrafimy, co zostało oryginalnie brzmienie świętego tekstu.

Istnieje również kwestia, która jest oczywiście ważna dla interpretacji, ponieważ chcemy mieć pewność, że fragment, czyli tekst, który interpretujemy, jest rzeczywiście tym, co faktycznie napisał natchniony pisarz. Dałoby nam to przynajmniej znaczącą przerwę w interpretowaniu jako części ewangelii Marka tak zwanego długiego zakończenia Marka, rozdział 16, wersety od 9 do 20 Marka, które prawie na pewno zostało stworzone przez skrybę na końcu Ewangelii Marka. po raz pierwszy, być może z początku drugiego wieku, jako uzupełnienie ewangelii, która jego zdaniem zakończyła się zbyt gwałtownie w Ewangelii Marka 16,8. I tak naprawdę jest to połączenie 24. rozdziału Łukasza i 28. rozdziału Mateusza, które nie jest oryginalne, prawie na pewno, jak wiemy, nie było oryginalne w ewangelii Marka. I tu i tam są inne wersety, albo tu i ówdzie inne odczytania, które zostały dodane przez skrybów lub odzwierciedlają błąd pisarza i tym podobne.

Jest jednak drugi, coś, właściwie główny cel krytyki tekstu. Większość z Was nie stanie się ekspertem w krytyce tekstu. Po prostu ważne jest, aby wiedzieć, że tego typu rzeczy mają miejsce w tradycji tekstowej i poważnie traktować przypisy i takie rzeczy, w wersjach takich jak RSV lub nawet NIV, kiedy będą one odnosić się, no wiesz, do warianty tekstowe i tym podobne.

Ponowne odczytanie, które pojawia się w tłumaczeniu, powiedzmy w RSV, to to, które według oceny tłumaczy jest najbardziej wiarygodne i najprawdopodobniej jest sformułowaniem oryginalnego natchnionego autora i tym podobnych. I oczywiście, jeśli skorzystasz z komentarzy, komentatorzy często będą omawiać warianty tekstowe. Po prostu dobrze jest być świadomym problemu, aby móc zrozumieć tego rodzaju dyskusje, gdy się z nimi spotkasz.

Kolejnym rodzajem dowodu byłaby historia tradycji. Nie zamierzam spędzać z tym dużo czasu. To naprawdę jest sposób wyjaśnienia, jest to naprawdę sposób powiedzenia, że w niektórych fragmentach naszej Biblii, bardziej niż w innych, myślimy zwłaszcza o Ewangeliach, istnieje historia tradycji.

Oznacza to, że istnieje swego rodzaju prehistoria ostatecznej formy tekstu. Oczywiście w Ewangeliach mamy tak naprawdę cztery poziomy prehistorii. Można powiedzieć, że Jezus historyczny, to znaczy czyny i nauki Jezusa, gdy faktycznie przechadzał się brzegami Galilei.

Mamy okres swego rodzaju ustnego przekazu tradycji Jezusa w latach bezpośrednio następujących po zmartwychwstaniu. Wypowiedzi Jezusa i relacje o czynach Jezusa były rozpowszechniane ustnie, zwłaszcza podczas nauczania i głoszenia. A potem, gdy apostołowie i inni naoczni świadkowie zaczęli wymierać, tradycje te zostały zredukowane do formy pisanej, w związku z czym pojawiły się źródła pisane.

A potem mamy nasze końcowe Ewangelie, w których nasi ewangeliści faktycznie korzystali z tradycji, które były dla nich dostępne, zarówno ze źródeł pisanych, które były dla nich dostępne, jak i z tej tradycji ustnej, która w dalszym ciągu krążyła i tworzyła swoje Ewangelie na podstawie tej tradycji, aby aby przekazać to, co uważamy za natchnione przesłanie, które musieli przekazać swoim czytelnikom i tym podobnym. I rozwinęły się dyscypliny krytyczne i badania krytyczne, ukierunkowane na każdy z tych poziomów i tym podobnych. I że tak naprawdę nie mamy się czego obawiać, jeśli chodzi o uzasadnione i odpowiedzialne stosowanie tego rodzaju krytycznego podejścia.

W rzeczywistości są one częścią podejścia indukcyjnego, jak wszystko inne. Traktujemy tego rodzaju sprawy poważnie, zwłaszcza że historia tradycji prowadzącej do ostatecznej formy tekstu może w rzeczywistości rzucić światło na ostateczną formę tekstu. Jak już powiedziałem w odniesieniu do krytyki tekstu, a także w odniesieniu do historii tradycji, jest mało prawdopodobne, aby większość z Was została ekspertami lub nawet chciała zostać ekspertami w tych krytycznych dyscyplinach.

Po prostu warto wiedzieć, że w niektórych fragmentach Biblii istnieje rodzaj historii tradycji, która kryje się za tekstem, rozwój tradycji w kierunku tego, co mamy w naszych końcowych Ewangeliach. A to, jeśli zostanie użyte właściwie, ostrożnie i odpowiedzialnie, może w pewnym sensie rzucić światło na to, co mamy w naszym ostatecznym tekście. Ponownie, jeśli masz dostęp do komentarzy, dość często będą one prowadzić do tego rodzaju dyskusji.

Może ci się to przydać, gdy będziesz korzystać z komentarzy. To właściwie, mówiąc o komentarzach, prowadzi do ostatniego z tego typu dowodów, a mianowicie do

historii interpretacji. Uważamy, że o ile jesteś w stanie to zrobić, o ile masz dostęp do zasobów, ważne jest, aby korzystać z interpretacji uczonych.

Zwykle można to znaleźć w komentarzach. I powiązać to, co znalazłeś w swojej pracy, bezpośrednio przestudiowanie tekstu, z tym, co mówią uczeni. Naprawdę uważam, że idealnie, cóż, pozwólcie mi to powiedzieć, jeśli chodzi o wybór komentarzy, mamy tu na myśli użycie komentarzy egzegetycznych zamiast komentarzy pobożnych z jednej strony i komentarzy homiletycznych z drugiej.

Komentarz egzegetyczny nie oznacza, że jest koniecznie trudny do zrozumienia, ale przez komentarz egzegetyczny rozumiemy komentarz, którego celem jest przedstawienie interpretacji tekstu. Natomiast celem komentarza nabożnego jest wydobywanie pewnych myśli nabożnych odnoszących się do tekstu. Jest miejsce na tego typu komentarze, a jednym z najlepszych, nawiasem mówiąc, jest bardzo klasyczny komentarz Matthew Henry'ego.

Jest miejsce na tego typu komentarze, ale nie o to nam tutaj chodzi. To nie będzie szczególnie pomocne w przypadku interpretacji, o której tu mówimy. I mówimy tu o komentarzach egzegetycznych, w odróżnieniu także od komentarzy homiletycznych.

Celem komentarza homiletycznego jest przedstawienie idei kazania, a czasem nawet jego zarysu. Nie jestem tak pewien wartości komentarzy homiletycznych jak komentarzy nabożnych, ale bez względu na to, co myślisz o wartości tego rodzaju rzeczy, naprawdę uważam, że bardzo pomocne dla kaznodziejów jest faktyczne opracowywanie własnych kazań przeciwko kupowaniu ich z drugiej ręki od kogoś innego. Ale w każdym razie, niezależnie od tego, co sądzisz o komentarzach homiletycznych, nie o to nam tutaj chodzi, ale raczej o komentarze egzegetyczne.

Najlepszym typem komentarza egzegetycznego jest taki, który przedstawia interpretację tekstu przez komentatora wraz z dowodami, tak aby komentator po prostu nie wydawał swojej opinii na temat tego, co jego zdaniem to oznacza, ale faktycznie przytacza dowody i na tej podstawie z przytoczonych dowodów idzie dalej i wyciąga wnioski. Myślę, że pomocne będzie, jeśli to możliwe, wybranie komentarzy, które reprezentują różne okresy Kościoła, a nie tylko komentarzy współczesnych, najnowszych, chociaż zawsze powinieneś z nich korzystać, ale jeśli to możliwe, nawet komentarzy ojców. Istnieje seria zatytułowana Starożytny chrześcijański komentarz do Pisma Świętego.

Jest redagowany przez Thomasa Odena i obejmuje całą Biblię, a do każdego fragmentu podaje od dwóch do pięciu krótkich fragmentów z komentarzami od ojców, wybranych spośród ojców. Oczywiście są to bardzo wybrane komentarze ojców, ale użyteczność jest taka, że ta seria sprawia, że ten komentarz patrystyczny jest dla nas dostępny, całkiem łatwo dla nas. Calvin był świetnym komentatorem.

Jeśli możesz skorzystać z komentarza Kalwina, znajdziesz tam wielkie bogactwo. Luter też taki był, a więc z okresu reformacji. Od wczesnego okresu pietystycznego lub purytańskiego Johannes Bengel był znowu wielkim komentatorem i tym podobnym.

Wesley ma komentarze zarówno do Starego, jak i Nowego Testamentu, a także, jak mówię, do nowszych komentarzy i tym podobnych. Rzeczą, o której należy pamiętać, szczególnie pracując tutaj nad historią interpretacji, jest nie tylko założenie, że to, co mówi komentator, jest słuszne, ale faktyczne podjęcie krytycznej rozmowy z komentatorem, krytycznej interakcji z komentatorem. Jak to, co mówi komentator, ma się do tego, co sam odkryłeś podczas bezpośredniego studiowania tekstu? Czy zgadzasz się czy nie zgadzasz z interpretacją tego komentarza? Dlaczego lub dlaczego nie? Ponieważ tak naprawdę to dzięki tej interakcji, dzięki tej rozmowie zyskujesz większy wgląd w znaczenie tekstu.

Oczywiście ważne jest, jak w każdym przypadku, przytoczenie dowodów z tych różnych rodzajów dowodów, przytoczenie dowodów, omówienie dowodów, a następnie wyciągnięcie wniosków z każdego przytoczonego dowodu, a twoje wnioski powinny być możliwą odpowiedzią na zadane pytanie. Zasadniczo rzecz biorąc, dowody te implikują, że odpowiedź na moje pytanie jest taka a taka. I oczywiście, przechodząc od dowodów do wniosków interpretacyjnych, trzeba bardzo uważać, aby logika była słuszna.

Teraz chcemy przyjrzeć się, właściwie chcemy przyjrzeć się interpretacji, korzystając z nich, tej metody interpretacji, przyjrzeć się interpretacji fragmentu pierwszego rozdziału Listu Jakuba, a konkretnie Jakuba 1:5. Jeśli komu z was brakuje mądrości, niech prosi Boga, który daje wszystkim szczerze i bez wypominania, a będzie mu dana. Wróćmy więc tutaj i teraz, więc moje pytanie brzmi: jakie jest znaczenie mądrości tutaj w 1, 5, jeśli komukolwiek z was brakuje mądrości? Zaczynamy od wstępnej definicji; słowo po grecku to sophia . Bauer-Danker zdefiniował ją jako zdolność rozumienia i odpowiedniego funkcjonowania.

Thayer definiuje ją jako mądrość, szeroką i pełną inteligencję. Jakie zatem wnioski możemy wyciągnąć z tych podstawowych definicji? Cóż, sugerują, że jeśli chodzi o charakter, Sophia sugeruje, że to oznacza, że mądrość obejmuje element wiedzy, zrozumienia, myślenia, w rzeczywistości. Ponadto, jeśli chodzi o zakres, oznacza to, że mądrość obejmuje pełną lub pełną wiedzę, zrozumienie, rozległą lub wszechstronną wiedzę lub zrozumienie.

Teraz przechodzimy do kontekstu i przy założeniu, że wszystko inne jest takie samo, dowód z kontekstu jest najważniejszym rodzajem dowodu, więc byłbym ostrożny, aby nie odchodzić od dowodów zbyt szybko. Ale to właśnie możemy powiedzieć w odniesieniu do dowodów płynących z kontekstu. Przede wszystkim Jakub odnosi się do niektórych swoich czytelników, którym może brakować mądrości, a Jakub wielokrotnie zwraca się do swoich czytelników jak do braci, wskazując w ten sposób

na czytelnictwo chrześcijańskie; w całej książce znajduje się wiele innych wskazówek wskazujących, że James uważa swoich czytelników za bona fide, to znaczy za prawdziwych chrześcijan McCoya.

Oznacza to zatem, że mądrość opisana tutaj przez Jakuba nie jest charakterystyczna dla ogółu ludzi ani nawet dla wierzących chrześcijan. Nie jest to konieczna ani istotna część doświadczenia chrześcijańskiego. Innymi słowy, przedstawia możliwość, że prawdziwym chrześcijanom może brakować mądrości.

Kontynuując kontekst, Jakub podkreśla, że ci, którym brakuje mądrości, powinni prosić Boga, a nie szukać tej mądrości u kogokolwiek lub czegokolwiek innego. Zauważasz, jak wykorzystujemy obserwacje, które poczyniliśmy podczas szczegółowej obserwacji, zamieniając je tutaj w dowód. Jakub podkreśla, że ci, którym brakuje mądrości, powinni prosić Boga, a nie szukać tej mądrości u kogokolwiek lub czegokolwiek innego, natomiast Jakub zapewnia swoich czytelników, że ci, którzy we właściwy sposób proszą Boga o mądrość, otrzymają mądrość od Boga.

Oznacza to zatem, że opisana przez Jakuba mądrość jest rzeczywistością transcendentną i boską, nie należącą do płaszczyzny ludzkiego potencjału i możliwości. Może to również oznaczać rozróżnienie lub kontrast między mądrością ludzką lub światową a mądrością boską. Następnie kontynuując dowody z kontekstu, podczas gdy 1:5 do 8 mogą przedstawiać ogólne środki do osiągnięcia poszczególnych celów opisanych w 1:2 do 4 i 9 do 15.

Pamiętajcie, że z ankiety i naszych szczegółowych obserwacji wynika, że w wersety od 1,5 do 8 mądrość ta może być środkiem do wypełnienia jego nawoływań dotyczących wytrwałości pośród prób, zawartych w wersety od 2 do 4 i wersety od 9 do 15. Tutaj, ja faktycznie potwierdzają pogląd, że mądrość może faktycznie funkcjonować w ten sposób. Pragnę zauważyć, że sytuacja braku mądrości najwyraźniej nie jest zdeterminowana konkretnymi okolicznościami zewnętrznymi, natomiast otaczający kontekst ma związek z konkretnymi okolicznościami zewnętrznymi, a mianowicie próbami, zwłaszcza próbami w postaci ucisku ze strony bogatych.

Mądrość jest tu przedstawiona jako najważniejszy dar Boży wraz ze Słowem, a zatem jako najważniejszy wymóg, aby sprostać konkretnym wyzwaniom i spełnić specyficzne wymagania tego kontekstu. Wszystko to naprawdę potwierdza nasze przypuszczenie, że mądrość jest środkiem, środkiem zapewnionym przez Boga, dzięki któremu czytelnicy mogą wypełnić napomnienia, które otaczają ten fragment wytrwałości pośród prób i pokus. Tak więc, podczas gdy wersety od 1:5 do 8 mogą przedstawiać mądrość, innymi słowy, być może środki do osiągnięcia konkretnych celów, takich jak przetrwanie dobrych prób i pokus, oraz mając na uwadze, że poszczególne napomnienia i opisy w wersety od 2 do 15 dotyczą właściwej reakcji

na próby. Oznacza to zatem, że mądrość zawarta w wersetach 1:5 do 8 dotyczy w szczególności właściwej reakcji na próby i pokusy lub przynajmniej umiejętności właściwej reakcji na próby i pokusy, ale jednocześnie nie może ograniczać się całkowicie do reakcji chrześcijanina na próby i pokusy.

Przejdźmy teraz do dowodów z kontekstu i zauważmy, że podczas gdy zgodnie ze wstępną definicją mądrość wymaga mentalnego zrozumienia, czyli zrozumienia, i mając na uwadze, że podstawą właściwej reakcji na próby w wersecie 3 jest wiedza oraz w wersetach od 9 do 15 oznacza właściwe myślenie, tutaj zwracamy uwagę na wersety od 9 do 11 oraz związek pomiędzy trwałymi próbami a znajomością natury i źródła pokus, a motyw mądrości z wersetów od 1:5 do 8 może odnosić się bezpośrednio do kontrastu pomiędzy byciem zwiedzionym a byciem zwiedzającym wiedząc i mając na uwadze, że w 3:13 mądrość jest powiązana ze zrozumieniem, kto jest wśród was wyrozumiały i mądry, dlatego wszystko to sugeruje, że mądrość ma związek z dokładną wiedzą i właściwym myśleniem oraz naciskiem na intelekt. Mam nadzieję, że widzisz, jak przesłanki tutaj, są to przesłanki dowodowe z kontekstu, w rzeczywistości prowadzą do tego interpretacyjnego wniosku. Z drugiej strony, podczas gdy w rozdziałach od 1.2 do 27 i w całej książce głównym tematem przewodnim nie jest właściwe myślenie, ale właściwe działanie, deklaracje służą jako podstawa prowadząca do napomnień.

Deklaracje nigdy nie są składane i nie mają celu same w sobie, lecz zawsze służą napomnieniu, i mając na uwadze, że list podkreśla niedopuszczalny charakter prawidłowego myślenia w oderwaniu od właściwych działań, i tutaj cytuję różne fragmenty, możesz się im przyjrzeć, aby zobaczyć, że tak jest oraz mając na uwadze, że użycie mądrości w wersetach od 3:13 do 18, co widzieliśmy oczywiście w przeglądzie książki, uszczegóławia tutaj odniesienie do mądrości, dotyczy przede wszystkim zachowania, działań, a nie myślenia, i mając na uwadze, że sam list przekazuje wiedzę i prawidłowe myślenie, tak że gdyby to była pierwotna treść mądrości, czytelnikom z natury rzeczy nie mogłoby brakować mądrości, mają oni tę informację, innymi słowy, przekazaną im w samego listu i nie musiałby modlić się o mądrość, zatem wszystkie te dowody sugerują, że mądrość ma przede wszystkim związek z zachowaniem, właściwymi działaniami, z naciskiem na działanie, kontynuując dowody z kontekstu, podczas gdy poprzednie dowody wskazują że mądrość u Jakuba może służyć zarówno do myślenia, jak i do działania, i mając na uwadze, że list jest głęboko poświęcony powiązaniu między właściwą wiedzą a właściwym działaniem, i w tym miejscu chciałbym zwrócić uwagę na specyficzny charakter powtarzania się przyczynowości i uzasadnienia, hortatory wzór w całej książce, gdzie właściwe idee, właściwe myślenie, wskazująca wiedza prowadzą do właściwego zachowania, a całe to powiązanie jest wyraźnie omówione w 1:22 do 25, 2:1 i ponownie w 2:14 do 26, argumentując, że sama właściwa wiedza nie wystarczy, ale także, że właściwe działanie może nastąpić jedynie dzięki właściwej wiedzy, oraz mając na uwadze, że brak mądrości jest postrzegany jako naruszenie doskonałości i kompletności, wskazując na wszechstronność i spójność, tak że brak mądrości należy

, więc brak, brak, brak mądrości jest niedoskonały w sensie braku kompletności i spójności, a mądrość jako dar Boży jest dobra i doskonała, to znaczy przynosi pełnię, pełnię i spójność, zatem oznacza to, że mądrość obejmuje zgodność i spójność prawidłowego myślenia i właściwego działania. Co więcej, w wersetach 3:13-18, które, jak pamiętamy, uszczegóławiają ten ogólny opis mądrości w naszym fragmencie, Jakub argumentuje za niezbędnym powiązaniem pomiędzy mądrością w rozumieniu i mądrością w zachowaniu. Prawdziwa mądrość musi wyrażać się w działaniu, aby była prawdziwa, nawet jeśli w innym miejscu argumentuje, że prawdziwa wiara musi skutkować uczynkami, aby były prawdziwe. Mówi w 3,13, kto jest wśród was mądry w zrozumieniu, niech swoim dobrym życiem pokaże swoje uczynki w łagodności mądrości.

Jest to bardzo podobne do tego, co powiedział na temat wiary i uczynków w wersecie 2.18, ale ktoś powie: ty masz wiarę, a ja mam uczynki; pokażcie mi wiarę waszą, niezależnie od waszych uczynków, a ja przez moje uczynki pokażę wam moją wiarę. Oznacza to zatem, że mądrość obejmuje zgodność i spójność prawidłowego myślenia i właściwego działania. Podsumowując kontekst, mądrość ta ma być boska i transcendentna.

Nie jest ono nieodłącznie związane z życiem ludzkim i egzystencją chrześcijańską. Pochodzi od Boga i tylko od Boga. Jako taki odzwierciedla naturę Boga.

Ponadto mądrość zawarta w wersetach 1:5 do 8 może dotyczyć przede wszystkim reakcji chrześcijanina na próby, ale nie ogranicza się wyłącznie do tego. Wydaje się, że jest to bardziej ogólne. Po trzecie, mądrość może wiązać się z jednym, przede wszystkim właściwym myśleniem, intelektualistą; dwa, przede wszystkim właściwe działanie, zachowanie; lub trzy, zarówno właściwe myślenie, jak i właściwe działanie, oraz krytyczny związek między nimi.

Jeśli chodzi o użycie słowa, poszedłem dalej i przyjrzałem się każdemu wystąpieniu słowa Sophia w Nowym Testamencie i omawiam te zdarzenia na podstawie dowodów, a następnie wyciągam wnioski i możliwe odpowiedzi na nasze pytanie w naszym fragmencie tutaj na stronie prawa strona. Zwykle w Nowym Testamencie słowo Sophia używane jest w znaczeniu wiedzy, zrozumienia lub wglądu, intelektualnego. Czasami używa się go w znaczeniu wiedzy, nawet objawienia, a czasami w znaczeniu zrozumienia, wglądu, to znaczy rozeznania lub osądu.

Oznacza to, że mądrość zawarta w wersetach od 1:5 do 8 może obejmować przede wszystkim wiedzę, zrozumienie lub wgląd, z naciskiem na poziom intelektualny. Ale także w odniesieniu do użycia słów w Nowym Testamencie, chociaż podkreśla się element intelektualny, czyli element wiedzy, czasami zwraca się uwagę na rolę mądrości, wiedzy i zrozumienia w działaniach lub zachowaniu. Wniosek sugeruje zatem, że mądrość zawarta w Liście Jakuba 1:5 do 8 może wymagać zwrócenia uwagi na związek pomiędzy wiedzą lub zrozumieniem a prawym postępowaniem.

Po trzecie, często, zwłaszcza u Pawła, kontrastuje się między mądrością ludzką a mądrością Bożą. Jest to ulubiona metoda Pawła, pozwalająca na rozróżnienie między tym złym, bezbożnym wiekiem, związanym z niewiarą, zwierzchnościami i władzami z jednej strony, a rządami Chrystusa z naciskiem na głoszenie krzyża w obliczu ludzkiego odrzucenia z drugiej przy czym jedna to mądrość światowa, druga to mądrość boska, czyli boska. Ta Boża mądrość Pawła jest teologiczna, ponieważ ma związek z Bożym planem.

Jest chrystologiczny w tym sensie, że skupia się na dziele Chrystusa, czasami niemal hipotetycznie, to znaczy, że Chrystus jest utożsamiany z mądrością Bożą. I ma charakter eschatologiczny, ponieważ wiąże się z odsłonięciem tajemnicy, ukrytej przez pokolenia, ale ostatecznie ujawnionej w Chrystusie. Podkreśla się, że ta prawdziwa mądrość ma swoje źródło w Bogu i człowiek nie może jej osiągnąć ani zrozumieć poza Jego szczególnym, łaskawym objawieniem.

Oznacza to zatem, że mądrość z 1,5 do 8 może obejmować, po pierwsze, ukryty kontrast pomiędzy mądrością Bożą, mądrością pochodzącą od Boga, a mądrością ludzką lub światową, co może wiązać się z objawieniem planu Bożego, zwłaszcza gdy związane z dziełem Chrystusa, Jego śmiercią i powszechnym panowaniem. Może dotyczyć osoby samego Chrystusa jako mądrości Bożej. Może obejmować eschatologiczne odkrycie tajemnicy Boga, Jego planu dla Chrystusa w okresie mesjańskim w czasie eschatologicznym oraz fakt, że tej mądrości nie można osiągnąć dzięki umiejętnościom lub zdolnościom ludzkiego myślenia, ale jedynie poprzez Boże objawienie.

Czasami zauważamy również, że istnieje ścisły związek, jest to ciągłe użycie słów Nowego Testamentu, istnieje ścisły związek pomiędzy mądrością a Duchem Świętym, ale nigdy, jak się wydaje, nie jest to pełna identyfikacja. Duch jest czasami postrzegany jako czynnik mądrości i może być tak, że według Łukasza napełnienie Duchem oznacza napełnienie mądrością. Oznacza to, że mądrość z Listu Jakuba 1:5 może być ściśle związana z Duchem Świętym; w rzeczywistości może pochodzić od Ducha Świętego.

Po piąte, w Nowym Testamencie czasami pojawia się mądrość, chociaż powinna być stosunkowo rzadko, choć stosunkowo rzadko powiązana z wymowną mową lub przekonującą argumentacją. Oznacza to, że mądrość zawarta w Liście Jakuba 1:5 do 8 może obejmować wymowną mowę lub przekonującą argumentację. Czasami w Nowym Testamencie odnosi się to do ostrzeżenia, aby nie dać się zwieść, szczególnie w tych dwóch fragmentach.

Nawiasem mówiąc, te greckie słowa to słowa, które pojawiają się później w Liście Jakuba 1. Zatem, jeśli chodzi o użycie i kontekst Nowego Testamentu, czyli odniesienie, innymi słowy, użycie i kontekst Nowego Testamentu, pamiętaj, kiedy

wspomnieliśmy, kiedy używasz słowa użycia słów w Nowym Testamencie, ważne jest, aby przeprowadzić krytyczną rozmowę pomiędzy sposobem użycia tego słowa w innych fragmentach Nowego Testamentu a sposobem użycia tego słowa w twoim fragmencie, aby określić, czy jest ono użyte zasadniczo w ten sam sposób, czy w zasadniczo inny sposób, będąc uważaj, aby nie tylko bezkrytycznie wrzucić do swojego fragmentu sposób użycia tego słowa w każdym innym fragmencie Nowego Testamentu. Więc to jest to, co tutaj robimy. Istnieją dowody zarówno na ciągłość, jak i brak ciągłości między użyciem słowa a kontekstem.

Zauważmy po pierwsze, że w Księdze Jakuba praktycznie nie ma miejsca na wiedzę i wgląd same w sobie. W rzeczywistości u Jakuba wyraźnie odrzucono wiedzę i wgląd jako cele same w sobie. To naprawdę odnosi się do liczb 1 i 2, że mądrość u Jakuba może, na podstawie użycia słów w Nowym Testamencie, obejmować przede wszystkim wymiar intelektualny i wiązać się z drugorzędną uwagą na prawym lub etycznym zachowaniu.

Zauważamy także, że u Jakuba w ogóle nie troszczono się o objawienie Chrystusa jako długo ukrytą tajemnicę Boga. W rzeczywistości bardzo mało uwagi poświęcono chrystologii u Jakuba. Odnosi się to do liczb 4 i 5 i sugeruje, że istnieje znacząca rozbieżność między akcentami Pawła na temat mądrości a portretem mądrości u Jakuba.

Dotyczy to, jak mówię, rozdziałów 4 i 5, że w Nowym Testamencie mądrość często wiąże się z objawieniem od dawna ukrytej tajemnicy Boga, skupionej wokół śmierci Chrystusa i powszechnego panowania oraz obejmuje osobę i dzieło Chrystusa jako mądrość Bożą. Nawiasem mówiąc, jeśli chodzi o ostrzeżenie Jamesa Barra przed nielegalnym przeniesieniem całości, zauważcie, jak oczywiście niewłaściwe byłoby stwierdzenie, że kiedy Jakub mówi o mądrości w 1:5, mówi o objawieniu od dawna ukrytej tajemnicy Boga, której centrum jest śmierć Chrystusa i powszechne panowanie. Nie ma powodu sądzić, że James ma tutaj na myśli tę konkretną rzecz.

Zauważamy także, że u Jakuba nie ma troski o Ducha Świętego. Nie oznacza to, że sam Jakub był przeciwny Duchowi Świętemu, ale wspomina o Duchu Świętym w swoim liście. Z pewnością nie ma wyraźnej troski, która odnosi się do liczby 7, że w Nowym Testamencie często istnieje ścisły związek pomiędzy mądrością a Duchem Świętym.

Zauważamy także w Nowym Testamencie, mam na myśli Jakuba, że nie ma troski o elokwentną mowę czy przekonującą argumentację. Dotyczy to liczby 8, w Nowym Testamencie dość często pojawia się wymowna mowa lub przekonująca argumentacja. Jednakże w rozdziale 5 Jakub dokonuje bardzo wyraźnego kontrastu pomiędzy mądrością ludzką a mądrością Bożą, co znajdujemy w całym Nowym Testamencie.

I rzeczywiście odnosi mądrość do tego, by nie dać się zwieść, używając tych samych terminów, co Paweł. Zatem sposób użycia mądrości przez Jakuba różni się zasadniczo od tego, jaki zastosowano w całym Nowym Testamencie, lecz zawiera pewne wspólne elementy, które u Jakuba wyjaśnia użycie słów Nowego Testamentu. Jeśli chodzi o użycie słów w Starym Testamencie, ma to związek ze sposobem użycia Sophia w Septuagincie.

Czasami jest używane w znaczeniu umiejętności i zdolności, czasami najczęściej w znaczeniu właściwego zachowania, życia pobożnego. Jest to szczególnie widoczne w tradycji mądrości, z którą Jakub ma wiele wspólnych cech. Polega ona na rozumieniu rzeczywistości przełożonym na działanie.

To jest naprawdę, jak sądzę, esencja mądrości w starotestamentowym rozumieniu rzeczywistości przełożonej na działanie. Ma to zatem związek z orientacją i uporządkowaniem całego życia wokół rzeczywistości. Czasami, zwłaszcza w późniejszym judaizmie, co znajduje odzwierciedlenie w apokryfach i pseudopigrafach, a także w późniejszych fragmentach Starego Testamentu, jest ono używane hipostatycznie, aby mówić o Bogu lub o duchu Bożym w Jego działaniu, zwłaszcza Jego działaniu w stworzeniu, ale także jego ciągła aktywność w życiu świata.

Jest rzeczą oczywistą, że jedynym z tych zastosowań, które mogłoby znaleźć odzwierciedlenie w Jamesie, jest numer dwa. Istnieją mocne kontekstowe dowody zarówno dla A – wpływu tradycji mądrościowej Starego Testamentu na Jakuba, jak i dla B – poglądu, że mądrość Jakuba obejmuje uporządkowanie całego życia wokół rzeczywistości Boga i Jego objawienia. Oznacza to, że mądrość w Liście Jakuba 1 :5-8 jest używana w znaczeniu właściwego zachowania, które wynika ze zrozumienia rzeczywistości takiej, jaką Bóg objawił.

Interpretacja innych, Sophie Laws stwierdza, że mądrość jest jednoczącą więzią, tworzącą całość i doskonałość. Obejmuje podstawę lub podstawę działania, a także samo właściwe działanie. Cytuje jako kontekst dowodowy.

Mówi, że jest to związane z byciem doskonałym i kompletnym, a proces tworzenia pełni i doskonałości jest podstawą działania, a także właściwego działania, jednoczącą więzią, która jednoczy właściwe myślenie i właściwe działanie. Przytacza także kontekst i takie jest znaczenie terminu z 3:13-18. Używając słów, mówi, że czasami wiąże się to z mądrością. Zatem zauważamy, że Law użyła dowodów zarówno trafnie, jak i logicznie, zwłaszcza biorąc pod uwagę kontekst, chociaż jej dowody oparte na użyciu słów są nieco skąpe i wątpliwe.

Wyciągamy więc z tego wniosek. Zatem identyfikujemy główne możliwości, jakie wyłaniają się z naszych wniosków. Ta mądrość ma związek, A, prawdopodobnie z intelektualnym wglądem i zrozumieniem, lub ta mądrość ma związek z właściwym

działaniem, zasadniczo z zachowaniem, lub ta mądrość ma związek z uporządkowaniem całego życia wokół rzeczywistości, tak jak Bóg ją objawił, zasadniczo zgodność pomiędzy właściwym myśleniem a właściwym działaniem.

Moglibyśmy więc przywołać dowody z naszych wniosków powyżej. Zdecydowałbym w oparciu o dowody, że możliwość, która ma najważniejsze i najwięcej dowodów na swoją korzyść, i moim zdaniem będzie to C, więc to naprawdę będzie nasza interpretacja, odpowiedź na pytanie. A zatem w tym akapicie próbuję ująć naprawdę wszystko, co tam mamy.

Na początku następnego fragmentu podsumujemy końcowy wniosek tej interpretacji Listu Jakuba 1:5-8.

To jest dr David Bower i jego nauczanie na temat indukcyjnego studiowania Biblii. To jest sesja 14, Interpretacja, Tło historyczne, Krytyka tekstu, Studium słów mądrości z Listu Jakuba 1:5.